

Arrest

nr. 303 312 van 15 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers - verzoeker A.B. en diens echtgenote en thans verzoekster D.B.-, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 december 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, §

1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat ze verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat ze geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu ze niet verder komen dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoekers betwisten de motivering van de commissaris-generaal dat hun manier van handelen niet verenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aangezien verzoekers pas na hun derde bezoek in België asiel hebben aangevraagd. De commissaris-generaal wijst in zijn bestreden beslissing terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij al in augustus 2021 wist dat E.C. hem wou vermoorden hij pas 22 augustus 2022, een jaar later, een eerste maal asiel heeft aangevraagd in België. Dergelijke houding van verzoeker getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker hoopte de zaken in der minnen te regelen dankzij de tussenkomst van een vriend ter plaatse kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

De commissaris-generaal bemerkt voorts terdege dat verzoekers weinig kennis hebben over de door hen gevreesde personen en de aangehaalde vervolgingsfeiten: "Zo is het zeer merkwaardig dat uw vrouw niet op de hoogte is van uw problemen en geen idee heeft wie u concreet vreest, noch wat er precies is voorgevallen is (CGVS D., p. 7, 9). Nochtans verklaren jullie dat het conflict een grote impact had op jullie gezin en werd uw vrouw ook aangesproken door een onbekende vrouw en linken jullie dit aan uw problemen met Edison (CGVS A., p. 11; CGVS D., p. 7-9). Het is dan ook frappant dat u uw vrouw dan niet uitlegt wat er gebeurd is en voor wie ze moet opletten. Uw uitleg dat uw vrouw een depressie had en u haar niet wou lastigvallen kan niet volstaan als vergoelijking om zaken achter te houden die voor haar een toekomstig gevaar kunnen betekenen, te meer ze zelf wilde weten wat er aan de hand was (CGVS A., p. 6-7; CGVS D., p. 9). Bijkomend laat u ook na deze depressie of psychische moeilijkheden te bewijzen aan de hand van documenten. Dat uw vrouw zelfs na indienen van een verzoek om internationale bescherming zo goed als onwetend is over de problemen die haar leven in Albanië beheersten en haar vlucht uit het land noodzakelijk maakten is allerm minst aannemelijk. De schijnbare desinteresse van uw echtgenote weerspiegelt zich in uw verklaringen over de

actuele situatie van Edison. Hoewel u vermoedt dat hij terug in de gevangenis zit, heeft u blijkbaar niet geprobeerd om hier zekerheid over te verkrijgen en antwoordt u ook dat het u niet interesseert sinds wanneer hij terug in de gevangenis zou zitten (CGVS A., p. 17). Als u gevraagd wordt of u nog nieuws heeft over de stand van uw problemen na uw vertrek antwoordt u eenvoudigweg dat u het echt niet wilt weten en u zich daar niet wilt mee bezig houden (CGVS A., p. 9,17).” In het betoog erkennen verzoekers dat verzoekster “niet de hele geschiedenis kent” en dat verzoeker verzoeksters heeft willen sparen daar ze na de bevalling in een ernstige depressie beland is. Hiermee gaan ze eraan voorbij dat ze nog steeds geen begin van bewijs bijbrengen van voormelde depressie. Voorts mag van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige interesse/belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoekers. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd vrees voor vervolging. Hun betoog dienaangaande in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

2.2. Voorts kan internationale bescherming slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maken verzoekers niet aannemelijk dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen, op goede grond dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hen aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers verklaringen gemotiveerd vast: “U heeft immers in Albanië nooit meer klacht neergelegd naar aanleiding van de bedreigingen (CGVS A., p. 6, 14). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u enkel maar dacht aan uw vertrek (CGVS A., p. 12,13) en indien u klacht zou indienen dit gevolgen zou kunnen hebben eens Edison terug vrij zou komen (CGVS A., p. 14), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen.”

Verzoekers weerleggen niet dat ze op geen enkel moment klacht hebben ingediend bij de politie voor hun voorgehouden problemen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (ze) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen ze hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekers beperken zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal geen informatie verstrekt over het al dan niet doeltreffend zijn van de overheidsbescherming bij privéconflicten, doch verstrekken zij geen enkele concrete informatie waaruit kan blijken dat de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië niet zouden gelden voor het type conflict waarmee verzoekers worden geconfronteerd. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast in casu op de verzoekers rust. Waar verzoekers nog aanhaalt dat de commissaris-generaal geen informatie heeft verstrekt betreffende de bescherming van de Albanese autoriteiten in het kader van vendettazaken, merkt de Raad op dat verzoekers tijdens de procedure op geen enkel moment hebben aangehaald in een vendetta verwikkeld te zijn, noch dit met onderhavig verzoekschrift aantonen.

De algemene stelling van verzoekers waarin ze aangeven dat ze geen vertrouwen meer hebben in de Albanese autoriteiten, hun vrees dat het feit om een klacht in te dienen hun familie nog meer in gevaar zou brengen, berust niet op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen of meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers

weiden verder op algemene wijze uit over de in Albanië aanwezige corruptie, doch gaan voorbij aan de gedane vaststelling dat, niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn om onder meer corruptie aan te pakken, uit de informatie vervat in het administratief dossier duidelijk blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij geen beroep hebben gedaan heeft op de politie in hun land van herkomst. Indien verzoekers geen beroep doen op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in hun geval geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. De verwijzingen van verzoekers naar voormelde informatie, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat verzoekers niet terecht zouden kunnen bij de Albanese autoriteiten mochten er zich in de toekomst alsnog concrete incidenten voordoen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Verzoekers slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen..

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kviz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n zijn het niet eens met de beschikking van de Raad. Ze zijn het slachtoffer van ontvoering, haar kinderen worden bedreigd. Ook al zat de ontvoerder in de gevangenis, er is steeds de dreiging van afpersing, er is geen bescherming tegen de maffia die de hand boven het hoofd gehouden wordt door een corrupt overheidsapparaat. Er is geen effectieve en efficiënte bescherming van de nationale autoriteiten. Dit alles moet aanleiding geven tot een herbeoordeling en bescherming.”

5. Verzoekers' voormelde beknopte uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die ze al eerder aanhaalden en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de hoger geciteerde beschikking van 4 januari 2024.

Waar verzoekende partijen wederom aanhalen dat zij het slachtoffer zijn geweest van ontvoering verwijst de Raad naar de bestreden beslissingen waarin op goede gronden wordt geconcludeerd dat aan verzoekers' beweerde vrees op vervolging geen geloof kan worden gehecht omwille van onaannemelijkheden in hun vluchtrelaas. De commissaris-generaal oordeelde immers dat zelfs indien er geloof kan gehecht worden aan de door de verzoekende partijen aangehaalde problemen, *quod non*, dan nog moet er opgeworpen worden dat uit niets blijkt dat dat ze voor de door hen aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat er geen bescherming is tegen de maffia die de hand boven het hoofd gehouden wordt door een corrupt overheidsapparaat herneemt de Raad volgende gronden van hoger geciteerde beschikking: *“De algemene stelling van verzoekers waarin ze aangeven dat ze geen vertrouwen meer hebben in de Albanese autoriteiten, hun vrees dat het feit om een klacht in te dienen hun familie nog meer in gevaar zou brengen, berust niet op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen of meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers weiden verder op algemene wijze uit over de in Albanië aanwezige corruptie, doch gaan voorbij aan de gedane vaststelling dat, niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn om onder meer corruptie aan te pakken, uit de informatie vervat in het administratief dossier duidelijk blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij geen beroep hebben gedaan heeft op de politie in hun land van herkomst. Indien verzoekers geen beroep doen op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden.”*

De verzoekende partijen voegen geen concrete dienstige opmerkingen toe aangaande de voornoemde vaststellingen, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen zich grotendeels beperken tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij tevens kritiek uiten en eerdere aangehaalde elementen herhalen. Met hun betoog gaan zij

evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slagen ze er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 januari 2024 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS